

Vážený pane biskupe, vážený pane řediteli, drazí učitelé, dámy a pánové, přátelé.

8 let uplynulo jako voda a dostali jsme se až na samý konec našeho studia. O tomto období našeho života by se dalo říci mnoho, ale jedno slovo mi přece jen přijde důležitější než ostatní. Slovo cenný. Když je něco cenného, tak nejenže to má pro nás jistou váhu a hodnotu, ale zároveň to dokazuje, že nám na dané věci skutečně záleží a dovolím si tvrdit, že v tomto případě tomu tak bezpochyby bylo a je. Nyní se nacházíme na konci tohoto cenného času, a proto tedy přicházím s takovým krátkým ohlédnutím za těmi minulými roky.

Během našeho studia jsme se museli v první řadě potýkat s vědomostmi z různých oborů lidského poznání. Každý z nás měl své favority a své, řekněme, postrachy, se kterými musel bojovat. A ve chvílích největšího náporu zoufalství uvnitř naší hlavy při učení takovéhoho předmětu, nám stále mohla vyvstávat slavná klasikova slova „Neplačte, sami jste si to zavinili“.

Mimo teoretické znalosti jsme se také posouvali v rovině praktické. Počinů, kterých jsme byli za ta léta svědky je nespočet. Mezi podnes diskutované patří například již proslulý vykřičník jedním tahem. Dále je třeba jmenovat založení požáru v budově školy při hrdinském vypalování klíštěte či legendární tajné ohřívání párků pod lavicí v hodině matematiky.

To vše bylo protkáno nití neopakovatelných zážitků ze školních výletů a akcí školy jako byl například výlet do Itálie, Morava nebo třeba lyžáky, z přestávek, při kterých se občas posouvala hranice myslitelného, nebo i ze školní jídelny.

A přestože se mi v tak krátkém čase nepodařilo zachytit celou duši naší školy, tak už podle tohoto velice krátkého ohlédnutí musíte uznat, že šlo o něco nezapomenutelného. Církevní gymnázium nám do života dalo nejen široký rozhled, ale také pevná přátelství, zkušenosti a věřím, že i kus jakéhosi lidství, který v nás přetrvá. Věřím, že mluvím za nás všechny, když řeknu, že jsme hrdí absolventi této školy, a to co bychom nyní chtěli vyjádřit především je vděk. Vděk každému jednomu z vás, kdo nám umožnil tuto cestu absolvovat a pomohl nám dojít až sem na její konec, a ačkoliv to tak občas nemuselo vypadat, tak si každého takového člověka nesmírně vážíme.